ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ CHRISTINE STIX-HACKL

της 20ής Σεπτεμβρίου 2001 [1]

I — Εισαγωγή

1. Στην παρούσα υπόθεση, ο Pascual Juan Cubero Vermurie, αναιρεσείων, βάλλει κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 3ης Οκτωβρίου 2000 στην υπόθεση T-187/98 (Συλλογή Υπ. Υπ. 2000, σ. I-A-195 και II-885), με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή-αγωγή του.

2. Στην πρωτοβάθμια δίκη ο αναιρεσείων είχε ζητήσει, μεταξύ άλλων, την ακύρωση της από 6 Απριλίου 1998 αποφάσεως της Επιτροπής περί μη προαγωγής του στον βαθμό Α 5, στο πλαίσιο της περιόδου προαγωγών 1998.

3. Στην υπόθεση αυτή ανακύπτει το ζήτημα κατά πόσον η κινητικότητα ενός υπαλλήλου μπορεί να επηρεάσει αρνητικά τη σταδιοδρομία του, στο μέτρο που μειώνει τις προοπτικές για προαγωγή στη νέα του θέση.

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γερμανική.

II — Πραγματικά περιστατικά, διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου και αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

4. Τα πραγματικά περιστατικά, στα οποία στηρίχθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση, περιγράφονται στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ως εξής:

«1 Οι ετήσιες προαγωγές των υπαλλήλων της Επιτροπής πραγματοποιούνται σύμφωνα με διαδικασία η οποία περιγράφεται στον προσκομισθέντα από τους διαδίκους *guide pratique de la procédure de promotions des fonctionnaires à la Commission européennes de la catégorie A et du cadre linguistique* (πρακτικός οδηγός για τη διαδικασία προαγωγής των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Επιτροπής της κατηγορίας Α και του γλωσσικού κλάδου, στο εξής: οδηγός για τις προαγωγές). Η διαδικασία αυτή αποτελείται από πέντε στάδια.

2 Κατά το πρώτο στάδιο η διοίκηση δημοσιεύει τον πίνακα των προαγωγίμων υπαλλήλων, ο οποίος περιλαμβάνει όλους τους υπαλλήλους οι οποίοι πληρούν τις προϋποθέσεις αρχαιότητας του άρθρου 45 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ). Η δημοσίευση αυτή παρέχει στους οικείους υπαλλήλους τη δυνατότητα να επισημάνουν στη

διοίκηση ενδεχόμενα λάθη ή παραλείψεις.

3 Κατά το δεύτερο στάδιο οι γενικοί διευθυντές προβαίνουν σε προσωρινή συγκριτική εξέταση των προσόντων των προαγωγίμων υπαλλήλων της υπηρεσίας τους και κοινοποιούν τις προτάσεις τους, τις οποίες έχουν κατατάξει κατά σειρά προτεραιότητας, στην επιτροπή προαγωγών.

4 Κατά το τρίτο στάδιο η επιτροπή αυτή καταρτίζει ένα σχέδιο πίνακα των υπαλλήλων που διαθέτουν τα περισσότερα προσόντα, συγκρίνοντας τα προσόντα των προαγωγίμων υπαλλήλων βάσει της μεθόδου εκτιμήσεως που είναι κατάλληλη για τον οικείο βαθμό. Στην περίπτωση του προσφεύγοντος-ενάγοντος (στο εξής: προσφεύγοντος), η επιτροπή προαγωγών έκρινε βάσει της μεθόδου εκτιμήσεως για τους υπαλλήλους του βαθμού Α 6 οι οποίοι έχουν δικαίωμα προαγωγής στον βαθμό Α 5. Η μέθοδος αυτή στηρίζεται στην απονομή ορισμένων βαθμών στους ενδιαφερομένους ανάλογα με τη σειρά προτεραιότητας που καθόρισε ο εκάστοτε γενικός διευθυντής, με τις εκθέσεις βαθμολογίας, με την αρχαιότητα στον βαθμό και στην υπηρεσία και με την ηλικία. Ειδικότερα, η σειρά προτεραιότητας που έχει καθορίσει κάθε γενικός διευθυντής παρέχει τη δυνατότητα απονομής στους προαγωγίμους υπαλλήλους, ανάλογα με την κατάταξή τους, ορισμένων βαθμών (70, 45, 20 ή 0) τους οποίους διαθέτει κάθε γενική διεύθυνση ανάλογα με τον αριθμό των προαγωγίμων υπαλλήλων της.

5 Κατά το στάδιο αυτό, η περίπτωση, ιδίως, των υπαλλήλων οι οποίοι — όπως ο προσφεύγων — έχουν αλλάξει υπηρεσία εξετάζεται προκαταρκτικά από ομάδα εργασίας ίσης εκπροσωπήσεως, η οποία υποβάλλει στην επιτροπή προαγωγών έκθεση για τις περιπτώσεις που υποβλήθηκαν στην κρίση της.

6 Κατά το τέταρτο στάδιο, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ) υιοθετεί ή τροποποιεί το σχέδιο του πίνακα που κατάρτισε η Επιτροπή και δημοσιεύει τον πίνακα των υπαλλήλων που διαθέτουν τα περισσότερα προσόντα. Κατά το πέμπτο και τελευταίο στάδιο, ο αρμόδιος για τα ζητήματα προσωπικού επίτροπος εκδίδει απόφαση περί προαγωγής, λαμβάνοντας υπόψη τον πίνακα αυτόν, και υπογράφει, στη συνέχεια, τις ατομικές αποφάσεις.

7 Επιβάλλεται η διάκριση μεταξύ δύο ειδών προαγωγής: της προαγωγής εντός της σταδιοδρομίας και της προαγωγής εκτός της σταδιοδρομίας. Στην παρούσα περίπτωση πρόκειται για προαγωγή εκτός της σταδιοδρομίας, από τον βαθμό Α 6 στον βαθμό Α 5, δηλαδή από τον βαθμό του υπαλλήλου διοικήσεως στον βαθμό του κυρίου υπαλλήλου διοικήσεως.

8 Ο προσφεύγων, P. J. Cubero Vermurie, τοποθετήθηκε στη γενική διεύθυνση "Δημοσιονομικός έλεγχος" (ΓΔ XX) από τις 16 Σεπτεμβρίου 1986 έως τις 31 Αυγούστου 1996. Από την 1η Ιανουαρίου 1989 μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1990 αποσπάσθηκε, προς το συμφέρον της υπηρεσίας, στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Με απόφαση της

9ης Σεπτεμβρίου 1996 τοποθετήθηκε στη γενική διεύθυνση "Πολιτική για τους καταναλωτές" (ΓΔ XXIV) ως βοηθός του γενικού διευθυντή. Από την 1η Απριλίου 1997 έχει τοποθετηθεί στη γενική διεύθυνση "Πληροφόρηση, Επικοινωνία, Πολιτιστικά θέματα, Οπτικοακουστικός τομέας" (ΓΔ X).

9 Ο προσφεύγων, ο οποίος από την 1η Ιανουαρίου 1993 έχει καταταγεί στον βαθμό Α 6, προτάθηκε από τη ΓΔ XX για προαγωγή στον βαθμό Α 5 και κατετάγη, για την περίοδο προαγωγών 1996, στην έκτη θέση και, για την περίοδο προαγωγών 1997, στην τέταρτη θέση χωρίς να λάβει βαθμούς προτεραιότητας.

10 Η ΓΔ XXIV τον τοποθέτησε στην τρίτη θέση για την περίοδο προαγωγών 1998.

11 Με έγγραφο της 13ης Ιανουαρίου 1998, ο προσφεύγων υπέβαλε ένσταση στον πρόεδρο της Επιτροπής προαγωγών· στο έγγραφο αυτό ανέφερε τα εξής:

"Στο πλαίσιο της διαδικασίας προαγωγών από σταδιοδρομία σε σταδιοδρομία για την περίοδο προαγωγών 1998 θα επιθυμούσα να επιστήσω την προσοχή σας στο γεγονός ότι, στον πίνακα της ΓΔ XXIV δεν έχω καταταγεί σε θέση με προοπτικές προαγωγής. Από τη ΓΔ XX ήλθα, προς το συμφέρον της υπηρεσίας (όπως προκύπτει από το είδος της δραστηριότητας που θα ασκούσα), στη ΓΔ XXIV προκειμένου να ασκήσω στη διεύθυνση αυτή τα σημαντικά καθήκοντα του βοηθού του γενικού διευθυντή.

Αν δεν είχα δεχθεί τη μετάθεση αυτή, θα είχα παραμείνει στον πίνακα της ΓΔ XX (στη δεύτερη θέση μεταξύ των υπαλλήλων που δεν προήχθησαν το προηγούμενο έτος) και θα είχα προαχθεί στον βαθμό Α 5 στα πλαίσια της τρέχουσας διαδικασίας προαγωγών στην εν λόγω διεύθυνση.

Αν δεν διορθωθεί η κατάσταση αυτή, είναι προφανές ότι η κινητικότητα (την οποία, κατά πάγια πολιτική, συνιστά ενθέρμως η Επιτροπή) έβλαψε σοβαρά την εξέλιξη της σταδιοδρομίας μου.

[...]"

12 Με έγγραφο της 2ας Απριλίου 1998, ο πρόεδρος της επιτροπής προαγωγών ανακοίνωσε στον προσφεύγοντα τα εξής:

"[Κατόπιν] της από 13 Ιανουαρίου 1998 αιτήσεώς σας, η επιφορτισμένη με την εξέταση των ενστάσεων και των προβλημάτων που συνδέονται με την κινητικότητα ομάδα εργασίας ίσης εκπροσωπήσεως εξέτασε την περίπτωσή σας.

Λαμβανομένου υπόψη του περιεχομένου του φακέλου σας, θεώρησε ότι δεν ήταν σε θέση να προτείνει στην επιτροπή προαγωγών να δώσει θετική απάντηση στην αίτησή σας.

Κατά τη συνεδρίαση της ολομελείας της, της 5ης Μαρτίου 1998, η επιτροπή προαγωγών υιοθέτησε την άποψη της ομάδας εργασίας ίσης εκπροσωπήσεως όσον αφορά την ένστασή σας."

13 Το όνομα του προσφεύγοντος δεν περιελήφθη ούτε στον πίνακα των υπαλλήλων που διαθέτουν τα περισσότερα προσόντα ούτε στον πίνακα των προαχθέντων υπαλλήλων, οι οποίοι δημοσιεύθηκαν στις *Διοικητικές πληροφορίες* υπ' αριθ. 1033 της 16ης Μαρτίου 1998 και υπ' αριθ. 1036 της 6ης Απριλίου 1998.

14 Κατόπιν των ανωτέρω, ο προσφεύγων υπέβαλε, στις 21 Απριλίου 1998, διοικητική ένσταση, στην οποία εξέθεσε, μεταξύ άλλων, τα εξής:

"Από τα εκτιθέμενα [στη διοικητική ένσταση] πραγματικά περιστατικά προκύπτει σαφώς ότι η κινητικότητα την οποία, ακόμα κατά παγία πολιτική, συνιστά ενθέρμως η Επιτροπή έβλαψε σοβαρά την εξέλιξη της σταδιοδρομίας μου διότι η ΑΔΑ, στην από 6 Απριλίου 1998 απόφαση περί των προαγωγών του 1998, δεν με προήγαγε στον βαθμό Α 5, όπως θα είχε συμβεί αν δεν είχα δεχθεί τη μετάθεση, προς το συμφέρον της υπηρεσίας, από τη ΓΔ XX στη ΓΔ XXIV."

15 Με έγγραφο της 12ης Μαΐου 1998, ο γενικός διευθυντής της ΓΔ X (στην οποία είναι τώρα τοποθετημένος ο προσφεύγων) παρενέβη υπέρ της διοικητικής ενστάσεως του προσφεύγοντος. Στο ως άνω έγγραφο που απηύθυνε στον Γενικό Διευθυντή της Γενικής Διευθύνσεως Προσωπικό και Διοίκηση (ΓΔ IX), διευκρινίζει, μεταξύ άλλων, ότι ο προσφεύγων μετακινήθηκε προς το συμφέρον της υπηρεσίας, ότι επιτέλεσε τα καθήκοντα του βοηθού του γενικού διευθυντή λίαν αποτελεσματικώς και ότι, σύμφωνα με τις διατάξεις που διέπουν τις προαγωγές των υπαλλήλων της Επιτροπής, θα είχε προαχθεί στον βαθμό Α 5 εάν είχε παραμείνει στη ΓΔ XX. Τέλος, διαπιστώνει ότι ο προσφεύγων δεν υπέστη μόνο ζημία όσον αφορά τη σταδιοδρομία του, αλλά και ηθική βλάβη.

16 Ο πρώην γενικός διευθυντής του προσφεύγοντος στη ΓΔ XX παρενέβη ομοίως, με έγγραφο της 15ης Μαΐου 1998 προς τον γενικό διευθυντή της ΓΔ IX, υπέρ της διοικητικής ενστάσεως. Στο έγγραφο αυτό εκτίθενται τα εξής:

"Χωρίς να επιθυμώ να παρέμβω στην ουσία της υποθέσεως, μπορώ να βεβαιώσω ότι ο P. J. Cubero Vermurie, [αν] δεν είχε εγκαταλείψει τη ΓΔ XX, θα είχε προαχθεί κατά την τρέχουσα περίοδο προαγωγών 1998 — εκτός αν είχε παύσει να διαθέτει τα απαιτούμενα για την προαγωγή προσόντα — στον βαθμό Α 5.

Πράγματι, από την περίοδο προαγωγών 1996, ο P. J. Cubero περιλαμβανόταν στις προτάσεις προαγωγής της ΓΔ XX, για τον βαθμό Α 5, στις οποίες είχε καταταγεί με αμέσως μετά [τον κ. Η.], και το 1998 η ΓΔ XX έκανε δύο προαγωγές στον βαθμό Α 5, την προαγωγή του [κ. Η.] (του μοναδικού υπαλλήλου που δεν προήχθη το 1997) καθώς και την προαγωγή του υπαλλήλου ο οποίος κατέλαβε στην κατάταξή μας τη θέση μετά από αυτόν (δηλαδή τη θέση η οποία ελευθερώθηκε με την αποχώρηση του P. J. Cubero)."

εργασίας ίσης εκπροσωπήσεως], δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για να του απονεμηθούν οι πρόσθετοι βαθμοί, οι οποίοι θα είχαν καταστήσει δυνατή την εγγραφή του στον πίνακα των υπαλλήλων που διαθέτουν τα περισσότερα προσόντα και, ενδεχομένως, τη προαγωγή του."»

5. Η προσφυγή του P. J. Cubero απορρίφθηκε εν μέρει ως απαράδεκτη και εν μέρει ως αβάσιμη.

17 Η διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος απορρίφθηκε με απόφαση της 9ης Οκτωβρίου 1998. Στην απόφαση αυτή εκτίθενται, μεταξύ άλλων, τα εξής:

"Λαμβανομένων υπόψη όλων των προηγουμένων στοιχείων, η ΑΔΑ φρονεί ότι δεν είναι δυνατόν να της προσαφθεί ότι άσκησε τη διακριτική ευχέρειά της κατά προδήλως εσφαλμένο τρόπο ή για την εξυπηρέτηση σκοπών διαφορετικών από τους προβλεπόμενους. Πράγματι, η επιτροπή προαγωγών προέβη στη συγκριτική εξέταση των προσόντων των υπαλλήλων, κατ' αυστηρή εφαρμογή των κανόνων που έχουν δημοσιευθεί στις *Διοικητικές πληροφορίες* υπ' αριθ. 309 της 26ης Φεβρουαρίου 1981, δηλαδή λαμβάνοντας υπόψη τις εκθέσεις, τις προτάσεις των γενικών διευθύνσεων και το σύνολο των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών της σταδιοδρομίας των υποψηφίων. Περαιτέρω, η ιδιάζουσα κατάσταση του P. J. Cubero εξετάστηκε από την επιτροπή προαγωγών, η οποία θεώρησε, εντούτοις, βάσει των στοιχείων που είχε στη διάθεσή της, ότι ο P. J. Cubero, παρά τα προφανή προσόντα του, βάσει των οποίων άλλωστε προτάθηκε από τη ΓΔ XXIV και τα οποία αναγνωρίζονται σε [μια] σημείωση [προς την ομάδα

6. Καταρχάς, το Πρωτοδικείο έκρινε απαράδεκτο τον λόγο ακυρώσεως που στηριζόταν σε παράβαση του άρθρου 24, τρίτο και τέταρτο εδάφιο, του ΚΥΚ, επειδή ο λόγος αυτός δεν μπορούσε να συναχθεί από τη διοικητική ένσταση της 21ης Απριλίου 1998. Περαιτέρω, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι οι λόγοι ακυρώσεως οι οποίοι είχαν ως αντικείμενο παραβίαση των γενικών αρχών της νομιμότητας, της αναλογικότητας και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης ήσαν απαράδεκτοι λόγω ελλιπούς αιτιολογίας.

7. Όσον αφορά το βάσιμο, το Πρωτοδικείο απέρριψε τον λόγο ακυρώσεως που στηριζόταν σε παράβαση του άρθρου 45 του ΚΥΚ ως αβάσιμο. Το Πρωτοδικείο αιτιολογεί την απόρριψη αυτή με τη διαπίστωση ότι η ομάδα εργασίας ίσης εκπροσωπήσεως και, στη συνέχεια, η επιτροπή προαγωγών έλαβαν πράγματι υπόψη την ιδιάζουσα κατάσταση του προσφεύγοντος, χωρίς να περιοριστούν σε άκαμπτη εφαρμογή των κανόνων περί κινητικότητας από τον οδηγό για τις προαγωγές.

8. Το Πρωτοδικείο απέκλεισε ομοίως την παραβίαση των γενικών αρχών της ίσης μεταχειρίσεως και της επιεικείας με το αιτιολογικό ότι τόσον η ομάδα εργασίας ίσης εκπροσωπήσεως όσον και η επιτροπή προαγωγών είχε λάβει υπόψη, στο πλαίσιο της συγκριτικής εξετάσεως των προσόντων του προσφεύγοντος, την ιδίαζουσα κατάστασή του και, μεταξύ άλλων, είχε εξετάσει και το ενδεχόμενο να του απονεμηθούν πρόσθετοι βαθμοί προτεραιότητας.

9. Ο προσφεύγων επικαλέσθηκε περαιτέρω το γεγονός ότι ένας υπάλληλος από τη γενική διεύθυνση στην οποία ανήκε προηγουμένως, ο κ. G., προήχθη κατά την κρίσιμη περίοδο προαγωγών, μολονότι, πριν από την εφαρμογή της κινητικότητας, είχε καταταγεί σε θέση μετά τον προσφεύγοντα. Το Πρωτοδικείο απέρριψε και το επιχείρημα αυτό με το αιτιολογικό ότι η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως λόγω της μεθόδου εκτιμήσεως που εφαρμοζόταν κατά τη συγκριτική εξέταση των εκάστοτε προσόντων.

III — Τα αιτήματα του αναιρεσείοντος

10. Με την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως ο αναιρεσείων ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να κρίνει ότι η αναίρεση είναι παραδεκτή και βάσιμη·

2. κατά συνέπεια:

α) να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·

β) να κρίνει το ίδιο οριστικά τη διαφορά και βάσει της αρχικής προσφυγής:

— να ακυρώσει την από 6 Απριλίου 1998 απόφαση της ΑΔΑ, περί μη προαγωγής του αναιρεσείοντος στον βαθμό Α 5, στο πλαίσιο της περιόδου προαγωγών 1998·

— να ακυρώσει την απόφαση της 9ης Οκτωβρίου 1998, με την οποία απορρίφθηκε ρητώς η διοικητική ένσταση που υπέβαλε ο αναιρεσείων στις 27 Απριλίου 1998 κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως, η οποία πρωτοκολλήθηκε στη γενική γραμματεία στις 6 Μαΐου 1998 με αριθμό πρωτοκόλλου R/436/98·

— να υποχρεώσει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων να καταβάλει στον αναιρεσείοντα ως αποζημίωση λόγω υλικής ζημίας και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης ανερχόμενη κατά δίκαιη κρίση σε 250 000 βελγικά φράγκα (BFR)·

— να καταδικάσει, εν πάση περιπτώσει, την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων τόσο στα δικαστικά έξοδα της πρωτοβάθμιας δίκης όσο και στα δικαστικά έξοδα της κατ' αναίρεση δίκης.

IV — Ισχυρισμοί των διαδίκων στα πλαίσια της κατ' αναίρεση δίκης και εκτίμηση

11. Ο αναιρεσείων προβάλλει ένα μόνο λόγο αναιρέσεως, με τον οποίο προσάπτει νομικά σφάλματα και αντιφάσεις στην αιτιολογία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Ο λόγος αυτός αναιρέσεως διαρθρώνεται σε τέσσερα σκέλη, τα οποία θα εξετασθούν χωριστά.

Επί του πρώτου σκέλους του λόγου αναιρέσεως σχετικά με το παραδεκτό του λόγου ακυρώσεως που στηριζόταν σε παράβαση του άρθρου 24, τρίτο και τέταρτο εδάφιο, του ΚΥΚ

Επιχειρήματα των διαδίκων

12. Με το πρώτο σκέλος του λόγου αναιρέσεως, ο αναιρεσείων βάλλει κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου η οποία απέρριψε τον λόγο ακυρώσεως περί παραβάσεως του άρθρου 24, τρίτο και τέταρτο εδάφιο, του ΚΥΚ ως απαράδεκτο. Οι διατάξεις αυτές αφορούν την «επαγγελματική επιμόρφωση» του υπαλλήλου και προβλέπουν, ιδίως, ότι η επιμόρφωση αυτή λαμβάνεται υπόψη για την εξέλιξη της σταδιοδρομίας. Ο αναιρεσείων παραπέμπει συναφώς σε διάφορα χωρία της διοικητικής ενστάσεώς του και των από 13 Ιανουαρίου 1998 παρατηρήσεών του. Στα έγγραφα αυτά ισχυρίζεται, μεταξύ άλλων, ότι η κινητικότητα αποτελεί σημαντικό στοιχείο σε σχέση με την εξέλιξη της σταδιοδρομίας των υπαλλήλων, διότι διευρύνει τις ικανότητες και τις γνώσεις. Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι προέβαλε αυτόν τον λόγο ακυρώσεως με τη διοικητική ένστασή του που υπέβαλε. Δεδομένου ότι το Πρωτοδικείο κακώς αρνήθηκε να αναγνωρίσει το γεγονός αυτό, η αναιρεσίβλητη απόφαση είναι νομικώς εσφαλμένη ως προς το σημείο αυτό.

13. Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι το εν λόγω σκέλος του λόγου αναιρέσεως είναι απαράδεκτο, στο μέτρο που βάλλει κατά της εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών. Επικουρικώς ισχυρίζεται ότι η διοικητική ένσταση και οι παρατηρήσεις της 13ης Ιανουαρίου 1998 αφορούσαν την κινητικότητα του αναιρεσείοντος, ενώ το άρθρο 24, τρίτο και τέταρτο εδάφιο, του ΚΥΚ αφορά μέτρα επαγγελματικής επιμορφώσεως υπό τη μορφή μαθημάτων γλώσσας ή στενογραφίας. Κατά συνέπεια, η κινητικότητα των υπαλλήλων δεν αποτελεί αντικείμενο των παρατεθεισών διατάξεων, οπότε το πρώτο σκέλος του λόγου αναιρέσεως είναι αβάσιμο.

Εκτίμηση

14. Κατά το άρθρο 225 ΕΚ και το άρθρο 51, πρώτο εδάφιο, του οργανισμού ΕΚ του

Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται σε νομικά ζητήματα. Μπορεί να στηριχθεί μόνο σε λόγους αναιρέσεως οι οποίοι αφορούν την παράβαση νομικών κανόνων, ενώ αποκλείεται οποιαδήποτε εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών [2]. Στο μέτρο όμως που το Πρωτοδικείο προέβη στον νομικό χαρακτηρισμό των διαπιστωθέντων πραγματικών περιστατικών και άντλησε απ' αυτά έννομες συνέπειες, το Δικαστήριο είναι αρμόδιο για την άσκηση ελέγχου σύμφωνα με το άρθρο 225 ΕΚ [3].

15. Η οριοθέτηση μεταξύ πραγματικών και νομικών ζητημάτων είναι προβληματική στις περιπτώσεις ιδίως κατά τις οποίες τα κρίσιμα πραγματικά περιστατικά συνίστανται στο περιεχόμενο εγγράφου. Η δυσχέρεια αυτή πρέπει να ανακύπτει στην παρούσα περίπτωση: η εκτίμηση του παραδεκτού του επίμαχου λόγου ακυρώσεως εξηρτάτο κυρίως από το αν ο λόγος αυτός είχε ήδη αποτελέσει, σύμφωνα με το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, αντικείμενο της πρώτης ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίας [4]. Κατά συνέπεια, η εκτίμηση του νομικού ζητήματος του παραδεκτού εξηρτάτο από τη διαπίστωση αν ο λόγος ακυρώσεως περιλαμβανόταν πράγματι στη διοικητική ένσταση υπό την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ.

16. Το Πρωτοδικείο διαπίστωσε συναφώς ότι ο αναιρεσείων δεν επικαλέσθηκε, στη διοικητική ένστασή του, το άρθρο 24, τρίτο και τέταρτο εδάφιο, του ΚΥΚ. Τούτο θα πρέπει να συνιστά διαπίστωση πραγματικών περιστατικών, η οποία δεν υπόκειται στον έλεγχο του Δικαστηρίου, υπό την επιφύλαξη του ελέγχου νοθεύσεως. Το Πρωτοδικείο όμως διαπίστωσε περαιτέρω ότι η διοικητική ένσταση, έστω και αν η Επιτροπή την είχε εξετάσει «με πνεύμα ευρύτητας», δεν περιελάμβανε καμία ένδειξη για την ενδεχόμενη πρόθεση του ενισταμένου να επικαλεσθεί αυτόν τον λόγο ακυρώσεως. Χρήζει εξετάσεως το ζήτημα αν η διαπίστωση αυτή πρέπει να χαρακτηρισθεί επίσης ως διαπίστωση πραγματικών περιστατικών, στο μέτρο που καθίσταται δυνατή για πρώτη φορά μετά την ερμηνεία της οικείας διοικητικής ενστάσεως.

17. Το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να λάβει θέση επί παραμφερών υιοθετήσεων σε σχέση με το παραδεκτό λόγου αναιρέσεως. Στην υπόθεση SFEI [5], στα πλαίσια του ελέγχου του παραδεκτού αιτήσεως αναιρέσεως, το Δικαστήριο έκρινε, αντίθετα προς την άποψη του γενικού εισαγγελέα, ότι η νομική φύση ενός εγγράφου, με το οποίο απορρίφθηκε η διοικητική ένσταση, αποτελεί νομικό και όχι πραγματικό ζήτημα. Και στην υπόθεση Vidrányi [6], το Δικαστήριο δέχθηκε ότι η — υποκείμενη στον έλεγχο του Δικαστηρίου — εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών περιλαμβάνει το ζήτημα αν ορισμένο έγγραφο είναι ιατρικής ή άλλης φύσεως. Από τον χαρακτηρισμό όμως αυτόν εξηρτάτο στην υπόθεση εκείνη η εκτίμηση των δικαιωμάτων προσβάσεως στον φάκελο του οικείου υπαλλήλου.

2 — Βλ., αντί πολλών, τη διάταξη του Δικαστηρίου της 6ης Οκτωβρίου 1997 στην υπόθεση C-55/97 P, AIUFFASS και AKT κατά Επιτροπής (Συλλογή 1997, σ. I-5383, σκέψη 13).

3 — Διάταξη του Δικαστηρίου της 16ης Ιουλίου 1998 στην υπόθεση C-252/97 P, N κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. I-4871, σκέψη 15), και εκεί παρατιθέμενες αποφάσεις.

4 — Πρόκειται για τον λεγόμενο κανόνα της συμφωνίας μεταξύ της διοικητικής προσφυγής και της ένδικης προσφυγής: βλ., για παράδειγμα, την απόφαση του Πρωτοδικείου της 9ης Ιουλίου 1997 στην υπόθεση T-4/96, S κατά Δικαστηρίου (Συλλογή 1997, σ. II-1125 και Συλλογή Υπ.Υπ. 1997, σ. I-A-179, II-533, σκέψη 98).

5 — Απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Ιουνίου 1994 στην υπόθεση C-39/93, SFEI κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. I-2681).

6 — Απόφαση του Δικαστηρίου της 1ης Οκτωβρίου 1991 στην υπόθεση C-283/90 P, Vidrányi κατά Επιτροπής (Συλλογή 1991, σ. I-4339).

18. Σε μια άλλη απόφαση το Δικαστήριο θεώρησε προφανώς ότι το περιεχόμενο ενός εγγράφου αποτελεί πραγματικό ζήτημα, το οποίο, λόγω της φύσεώς του, δεν υπόκειται στον έλεγχο του Δικαστηρίου στην κατ' αναίρεση δίκη: πράγματι, στην υπόθεση F. κατά Επιτροπής [7], το Δικαστήριο έκρινε ότι το ζήτημα αν ορισμένο έγγραφο συνιστά διευκρινιστικό έγγραφο ή διοικητική ένσταση αποτελεί διαπίστωση πραγματικού περιστατικού, η αμφισβήτηση της ορθότητας της οποίας δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο αιτήσεως αναιρέσεως.

19. Κατά συνέπεια, από τη νομολογία δεν μπορεί να συναχθεί σαφές κριτήριο οριοθετήσεως στην περίπτωση κατά την οποία τα προς εκτίμηση πραγματικά περιστατικά συνίστανται στο περιεχόμενο εγγράφου. Θα ήταν δυνατό να κρίνεται το ζήτημα ανάλογα με το αν το Πρωτοδικείο υπέβαλε άμεσα το περιεχόμενο του εγγράφου — το οποίο καθορίστηκε ενδεχομένως με ερμηνεία — σε συγκεκριμένη νομική εκτίμηση ή αν περιορίστηκε στη διαπίστωση του εν λόγω περιεχομένου. Στις κατ' ιδίαν περιπτώσεις όμως η διάκριση αυτή δεν καταλήγει σε ικανοποιητικά αποτελέσματα: στην προπαρατεθείσα υπόθεση F. κατά Επιτροπής [8], το απαράδεκτο της αιτήσεως αναιρέσεως όσον αφορά τη νομική φύση του εγγράφου έχρηζε εξετάσεως στο μέτρο που θα ήταν επίσης δυνατό να θεωρηθεί ότι το Πρωτοδικείο είχε ερμηνεύσει εσφαλμένως τη νομική έννοια της διοικητικής ενστάσεως. Η αιτιολογία της σχετικής αποφάσεως του Δικαστηρίου θα έπρεπε εν πάση περιπτώσει να συνίσταται στο ότι ο αναιρεσείων επιθυμούσε προφανώς με την επιχειρηματολογία του να επιτύχει σε τελική ανάλυση την καταστρατήγηση των αποκλειστικών προθεσμιών ασκήσεως προσφυγής. Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, η προαναφερθείσα απόφαση θα μπορούσε ακριβώς να αποτελεί απόφαση αφορώσα μεμονωμένη περίπτωση.

20. Στην υπό κρίση περίπτωση η ερμηνεία της οικείας διοικητικής ενστάσεως αποσκοπεί στη διαπίστωση της προβολής ενός λόγου ενστάσεως κατά την προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία. Στο σημείο αυτό η αποδοχή της απόψεως της Επιτροπής θα μπορούσε να παρασύρει στη συναγωγή του συμπεράσματος ότι το σκέλος αυτό του λόγου αναιρέσεως βάλλει κατά διαπιστώσεως πραγματικών περιστατικών του Πρωτοδικείου και, κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο.

21. Κατά του συμπεράσματος αυτού μπορεί βεβαίως να προβληθεί η στενή σχέση μεταξύ πραγματικού και νομικού ζητήματος στην υπό κρίση ατομική περίπτωση: επειδή είναι προφανές ότι με τη διοικητική ένσταση δεν προβλήθηκε άμεσα η παράβαση του άρθρου 24, τρίτο και τέταρτο εδάφιο, του ΚΥΚ, το Πρωτοδικείο όφειλε — «με πνεύμα ευρύτητας» — να εξετάσει αν η διοικητική ένσταση αφορούσε και την οικεία διάταξη. Δεδομένου όμως ότι στο άρθρο 24 του ΚΥΚ δεν γίνεται μνεία της κινητικότητας, αλλά μόνον της «επαγγελματικής επιμορφώσεως», η εξέταση αυτή προϋπέθετε επίσης την ερμηνεία του άρθρου 24, τρίτο και τέταρτο εδάφιο, του ΚΥΚ.

22. Το Πρωτοδικείο δεν όφειλε βεβαίως, στο σημείο αυτό, να κρίνει οριστικά αν το άρθρο 24 του ΚΥΚ πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η αναφερόμενη στη διάταξη αυτή «επαγγελματική επιμόρφωση» των υπαλλήλων περιλαμβάνει και τη συνοδευόμενη με κινητικότητα διεύρυνση των γνώσεων, την οποία αναμφιβόλως επικαλέστηκε ο ενιστάμενος. Αντιθέτως, έπρεπε να

7 — Απόφαση της 8ης Απριλίου 1992 στην υπόθεση C-346/90 P (Συλλογή 1992, σ. I-2691).

8 — Προπαρατεθείσα απόφαση στην υποσημείωση 7.

εξετασθεί αν η σχέση μεταξύ του άρθρου 24 και της επιχειρηματολογίας που προβλήθηκε με τη διοικητική ένσταση ήταν αρκούντως εμφανής. Η απάντηση του Πρωτοδικείου ήταν αρνητική συναφώς, πράγμα όμως το οποίο εμπεριέχει κατ' ανάγκη παρεμπίπτουσα τουλάχιστον απόφαση ως προς τη δυνατότητα εφαρμογής του άρθρου 24 στις περιπτώσεις κινητικότητας.

23. Για τον λόγο αυτό, είναι σκόπιμο να ελεγχθεί η διαπίστωση αυτή του Πρωτοδικείου, από νομικής απόψεως, από το Δικαστήριο. Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των περιστάσεων στις οποίες στηριζόταν η υπόθεση F. κατά Επιτροπής [9], επιβάλλεται η παρατήρηση ότι ο βασικός, προφανώς, λόγος του αποτελέσματος της οριοθετήσεως στην αρχική υπόθεση — δηλαδή ο κίνδυνος καταστρατηγήσεως των προθεσμιών — δεν συντρέχει στην παρούσα περίπτωση.

24. Έχοντας υπόψη τα ανωτέρω καθώς και την έλλειψη σαφούς κριτηρίου οριοθετήσεως μεταξύ πραγματικού και νομικού ζητήματος, προτείνω στο Δικαστήριο να κρίνει ότι το σκέλος αυτό του λόγου αναιρέσεως είναι παραδεκτό.

25. Κατά συνέπεια, πρέπει να εξετασθεί εν προκειμένω αν οι διαπιστώσεις του Πρωτοδικείου στη σκέψη 37 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως είναι νομικώς εσφαλμένες και αντιφατικές. Είναι ιδίως αμφίβολο αν η σχέση μεταξύ της επιχειρηματολογίας που προβλήθηκε με τη διοικητική ένσταση και του άρθρου 24, τρίτο και τέταρτο εδάφιο, του ΚΥΚ ήταν αρκούντως εμφανής.

9 — Προπαρατεθείσα απόφαση στην υποσημείωση 7.

26. Κατά τις διαπιστώσεις των πραγματικών περιστατικών του Πρωτοδικείου, υπέρ της απόψεως αυτής συνηγορεί ιδίως στο γεγονός ότι στη διοικητική ένσταση γίνεται λόγος, σύμφωνα με το γράμμα του γαλλικού κειμένου του άρθρου 24, τέταρτο εδάφιο, του ΚΥΚ [10], για «déroulement de la carrière». Περαιτέρω, στη διοικητική ένστασή του, ο P. J. Cubero αναφέρθηκε προφανώς στη διεύρυνση των ικανοτήτων και των γνώσεων που συνδέεται, κατά τους ισχυρισμούς του, με την κινητικότητα.

27. Εντούτοις, είναι επίσης αναμφισβήτητο ότι η κινητικότητα αποτελεί στόχο της αφορώσας στο προσωπικό πολιτικής της Επιτροπής, ο οποίος στερείται παντελώς ρητού ερείσματος στον ΚΥΚ. Κατά την προφορική διαδικασία η Επιτροπή ορθρώς τόνισε ότι η επαγγελματική επιμόρφωση με τη μορφή της συμμετοχής σε κύκλους μαθημάτων επιμορφώσεως και σε σεμινάρια συνδέεται με την κινητικότητα στο μέτρο που αμφότερες μπορούν να συμβάλουν στη διεύρυνση των πιθανοτήτων και των γνώσεων. Το ζήτημα αν από την διαπίστωση αυτή μπορεί να συναχθεί διαστολής το συμπέρασμα ότι η κινητικότητα πρέπει να επαχθεί στην έννοια της επαγγελματικής επιμορφώσεως φαίνεται τουλάχιστον ότι χρήζει εξετάσεως.

28. Ούτε το γράμμα ούτε το ιστορικό γενέσεως της διατάξεως [11] παρέχουν ενδείξεις

10 — «Il est tenu compte également de ce perfectionnement pour le déroulement de la carrière».

11 — Βλ. την πρόταση της Επιτροπής της 28ης Μαρτίου 1969 (ΑΒΙ. 1969, C 83, σ. 4) και την απόφαση με τη γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου για την πρόταση της Επιτροπής (ΑΒΙ. 1969, C 97, σ. 10). Το ισχύον κείμενο ανάγεται στον κανονισμό (Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ) 1473/72 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1972, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 259/68, περί καθορισμού του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και του καθεστώτος που εφαρμόζεται στο λοιπό προσωπικό των Κοινοτήτων αυτών (ΕΕ ειδ. έκδ. 01/001, σ. 136).

συναφώς. Τούτο προκύπτει ήδη από τη μνεία των «συμφερόντων των υπαλλήλων» και της ανάγκης συμβιβασμού της επαγγελματικής επιμορφώσεως «με τις απαιτήσεις της καλής λειτουργίας των υπηρεσιών» στο άρθρο 24, τρίτο εδάφιο, του ΚΥΚ. Οι εν λόγω περιορισμοί της προσβάσεως στην επαγγελματική επιμόρφωση δεν πρέπει, εκ πρώτης όψεως, να έχουν εφαρμογή στις περιπτώσεις κινητικότητας.

29. Η σύγκριση μεταξύ των διαφόρων γλωσσικών αποδόσεων του άρθρου 24, τέταρτο εδάφιο, του ΚΥΚ δημιουργεί περαιτέρω αμφιβολία ως προς το αν η διάταξη αυτή όντως έχει εν προκειμένω εφαρμογή. Πράγματι, κατά τις διαπιστώσεις του Πρωτοδικείου, η παρούσα υπόθεση αφορά προαγωγή στον βαθμό Α 5 και, κατά συνέπεια, προαγωγή *εκτός* της σταδιοδρομίας. Το γερμανικό κείμενο του άρθρου 24, τέταρτο εδάφιο, προβλέπει, εν πάση περιπτώσει, συνυπολογισμό της επαγγελματικής επιμορφώσεως μόνο «για την εξέλιξη εντός της σταδιοδρομίας». Επομένως, σύμφωνα με το γερμανικό κείμενο, η διάταξη θα μπορούσε να μην έχει εφαρμογή.

30. Εντούτοις, το γαλλικό κείμενο δεν καθιστά δυνατή τη συναγωγή του συμπεράσματος αυτού [12], ενώ το αγγλικό κείμενο τουλάχιστον δεν το αποκλείει [13].

31. Τονίζεται περαιτέρω ότι οι διοικητικές ενστάσεις του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ πρέπει να ερμηνεύονται, κατά πάγια νομολογία, «με πνεύμα ευρύτητας» [14]. Στο πλαίσιο αυτό επιβάλλεται εντούτοις η παρατήρηση ότι ο υποβαλών την ένσταση έχει πραγματοποιήσει νομικές σπουδές και ότι, κατά τις διαπιστώσεις του Πρωτοδικείου, παρέσχε, με τη διοικητική ένστασή του, πολλά ακριβή στοιχεία για τους σκοπούς της πολιτικής περί κινητικότητας που ακολουθεί η Επιτροπή. Επομένως, εάν είχε την πρόθεση να στηριχθεί στο άρθρο 24 του ΚΥΚ, είναι πιθανόν ότι θα είχε αναφερθεί στη διάταξη αυτή κατά μη διφορούμενο τρόπο. Υπό το πρίσμα αυτό, είναι σαφές ότι ούτε ο βαθμός της ευρύτητας μπορεί να έχει ως συνέπεια να μη λαμβάνεται υπόψη η συνολική εντύπωση που δημιουργεί η διοικητική ένσταση.

32. Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι το Πρωτοδικείο όφειλε να διαπιστώσει την ύπαρξη σχέσεων μεταξύ των επιχειρημάτων που προέβαλε ο αναιρεσείων με τη διοικητική ένστασή του και του άρθρου 24, τρίτο και τέταρτο εδάφιο, του ΚΥΚ.

33. Επομένως, το πρώτο σκέλος του λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

12 — «Il est tenu compte également de ce perfectionnement pour le déroulement de la carrière.»

13 — «Such training and instruction shall be taken into account for purposes of promotion in their careers.» Σημειωτέον εν προκειμένω ότι «training and instruction» δεν μπορούν να περιλαμβάνουν εννοιολογικά την κινητικότητα.

14 — Απόφαση του Πρωτοδικείου της 9ης Ιουλίου 1997 στην υπόθεση T-4/96, S. κατά Δικαστηρίου (Συλλογή 1997, σ. II-1125, σκέψη 99), με παραπομπή στην απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Μαρτίου 1989 στην υπόθεση 133/88, Del Amo Martinez κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1989, σ. 689, σκέψεις 9 και 10).

Επί του δευτέρου σκέλους του λόγου αναιρέσεως σχετικά με την εκτίμηση των προσόντων του αναιρεσείοντος

Επιχειρήματα των διαδίκων

34. Με το δεύτερο σκέλος του λόγου αναιρέσεως ο αναιρεσείων ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο δεν εντόπισε την πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως της Επιτροπής κατά την αξιολόγηση των προσόντων του αναιρεσείοντος. Επισημαίνει, καταρχάς, μια αντίφαση στο σκεπτικό της αποφάσεως: κατά τη σκέψη 75, η Επιτροπή αναγνώρισε «τα προφανή προσόντα» του αναιρεσείοντος, ενώ, κατά τη σκέψη 76, το γεγονός ότι δεν του απονεμήθηκαν πρόσθετοι βαθμοί προτεραιότητας οφειλόταν, κατά τους ισχυρισμούς της Επιτροπής, στα — εν προκειμένω σε σύγκριση προς άλλους υπαλλήλους ολιγότερα — προσόντα του αναιρεσείοντος. Το γεγονός ότι δεν του απονεμήθηκαν βαθμοί προτεραιότητας αποτέλεσε όμως την αιτία της μη εγγραφής του στον πίνακα των υπαλλήλων οι οποίοι διέθεταν τα περισσότερα προσόντα και, κατά συνέπεια, την αιτία, σε τελική ανάλυση, της παραλείψεώς του από τις προαγωγές. Ο αναιρεσείων τονίζει, αφετέρου, ότι, λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, το συμπέρασμα του Πρωτοδικείου στη σκέψη 77, ότι η ομάδα εργασίας ίσης εκπροσωπήσεως και, στη συνέχεια, η επιτροπή προαγωγών προέβησαν σε ειδική εξέταση της καταστάσεως του αναιρεσείοντος, ενέχει αντιφάσεις, διότι τα προσόντα του αναιρεσείοντος αξιολογήθηκαν εν προκειμένω κατά προδήλως εσφαλμένο τρόπο.

35. Η Επιτροπή θεωρεί ότι ο ισχυρισμός αυτός είναι απαράδεκτος. Υποστηρίζει την άποψη ότι η σκέψη 87 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατά την οποία «ο προσφεύγων [...] δεν απέδειξε ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως», έχει την έννοια ότι ο αναιρεσείων δεν εκπλήρωσε την αντίστοιχη υποχρέωση αποδείξεως που υπέχει και τονίζει ότι η έλλειψη αποδείξεως δεν μπορεί να αποτελέσει το αντικείμενο αναιρέσεως. Επικουρικώς, η Επιτροπή αμφισβητεί την ύπαρξη της προβαλλομένης αντιφάσεως. Είναι δυνατό να διαθέτει μεν ένας υπάλληλος προφανή και αναγνωρισμένα προσόντα, πλην όμως η συγκριτική εξέταση των προσόντων άλλων προαγωγίμων υπαλλήλων να έχει ως αποτέλεσμα ότι οι εν λόγω άλλοι υπάλληλοι διαθέτουν περισσότερα προσόντα για τη χορήγηση βαθμών. Περαιτέρω, η ύπαρξη των «προφανών προσόντων» του οικείου υπαλλήλου δεν αποκλείει την έλλειψη προσθέτων προσόντων τα οποία, ενδεχομένως, θα δικαιολογούσαν την απονομή προσθέτων βαθμών προτεραιότητας.

Εκτίμηση

36. Στα πλαίσια του δευτέρου σκέλους του λόγου αναιρέσεως ο αναιρεσείων επικρίνει τις διαπιστώσεις της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως σχετικά με την εκτίμηση των προσόντων του. Προσάπτει στο Πρωτοδικείο κατ' ουσίαν ότι δεν εντόπισε την πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως της Επιτροπής, παρά το γεγονός ότι η Επιτροπή αναγνώρισε τα προσόντα του, πλην όμως τα έκρινε ανεπαρκή ενόψει της χορηγήσεως βαθμών προτεραιότητας. Η συλλογιστική αυτή είναι αντιφατική και, κατά συνέπεια, εσφαλμένη.

37. Το σκέλος αυτό του λόγου αναιρέσεως θα πρέπει ομοίως να κριθεί παραδεκτό αλλά αβάσιμο.

38. Λαμβάνοντας υπόψη την ανωτέρω εκτεθείσα διαφορά μεταξύ πραγματικού και νομικού ζητήματος [15], ο αναιρεσείων βάλλει λιγότερο κατά του αποτελέσματος της αξιολογήσεως σχετικά με τα υποτιθέμενα προσόντα του και κυρίως κατά των — νομικών — συμπερασμάτων που αντλήθηκαν από αυτό.

39. Η Επιτροπή προβάλλει μεν ορθώς ότι η εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων τα οποία χρησιμοποίησε το Πρωτοδικείο προς στήριξη των πραγματικών περιστατικών δεν συνιστά, καταρχήν, νομικό ζήτημα [16]. Αντίθετα όμως προς την άποψή της, ο σκοπός που επιδιώκεται με την αίτηση αναιρέσεως δεν συνίσταται στην αμφισβήτηση της παραλείψεως προσκομίσεως αποδεικτικού στοιχείου, αλλά στην αμφισβήτηση της παραλείψεως να διαπιστωθεί η ύπαρξη πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως.

40. Τούτο όμως συνιστά νομικό ζήτημα. Με την απόφαση της 30ής Μαρτίου 2000, στην υπόθεση C-265/97 P [17], το Δικαστήριο έκρινε ότι η πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως ως λόγος ακυρώσεως «αφορά την ουσιαστική νομιμότητα της επίδικης αποφάσεως». Επομένως, «εμπίπτει [...] στην παράβαση κανόνα δικαίου σχετικού με την εφαρμογή της Συνθήκης ΕΚ κατά την έννοια του άρθρου 173».

41. Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι η ύπαρξη πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως μπορεί να ελεγχθεί από το Δικαστήριο [18].

42. Όσον αφορά το βάσιμο πρέπει να υπομνησθούν, καταρχάς, οι γενικές αρχές της νομολογίας για τη συγκριτική εξέταση των προσόντων των υπαλλήλων.

43. Κατά πάγια νομολογία, «για την αξιολόγηση των προσόντων που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη στο πλαίσιο αποφάσεως περί προαγωγής προβλεπομένης στο άρθρο 45 του ΚΥΚ, η ΑΔΑ διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως και, στον τομέα αυτόν, ο έλεγχος του κοινοτικού δικαστή πρέπει να περιορίζεται στο αν η διοίκηση, ενόψει των μέσων που την οδήγησαν στην εκτίμησή της, παρέμεινε εντός μη δυναμένων να επικριθούν ορίων και δεν χρησιμοποίησε την εξουσία της κατά προδήλως εσφαλμένο τρόπο. Ο δικαστής δεν μπορεί, συνεπώς, να

15 — Βλ. ανωτέρω σημείο 14.

16 — Απόφαση του Δικαστηρίου της 1ης Ιουνίου 1994 στην υπόθεση C-136/92 P, Επιτροπή κατά Brazzelli Lualdi κ.λπ. (Συλλογή 1994, σ. I-1981, σκέψη 66). Βλ. επίσης προσφάτως τη διάταξη της 16ης Ιουλίου 1998 στην υπόθεση C-252/97 P, N κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. I-4871, σκέψη 16).

17 — VBA (Συλλογή 2000, σ. I-2061, σκέψη 114).

18 — Βλ., για παράδειγμα, την απόφαση στην υπόθεση C-265/97 P (προπαρατεθείσα την υποσημείωση 17), σκέψη 115· βλ. επίσης τη διάταξη στην υπόθεση C-252/97 P (προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 16), σκέψη 63.

υποκαταστήσει με τη δική του εκτίμηση των ικανοτήτων και των προσόντων των υποψηφίων την εκτίμηση της ΑΔΑ» [19]. Τη νομολογία αυτή διαμόρφωσε το Δικαστήριο [20].

44. Από τη νομολογία του Δικαστηρίου συνάγεται ομοίως ότι η ΑΔΑ, στο πλαίσιο της διαδικασίας προαγωγής, πρέπει μεν να πραγματοποιήσει την επιλογή της σύμφωνα με το άρθρο 45, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, μετά από συγκριτική εξέταση των εκθέσεων και των προσόντων των προαγωγίμων υποψηφίων, έχει όμως συναφώς την εξουσία να προβεί «στην εκτίμηση αυτή με τη διαδικασία ή τη μέθοδο που κρίνει ως πλέον πρόσφορη» [21].

45. Η διακριτική ευχέρεια της διοικήσεως δεν είναι, εντούτοις, απεριόριστη: ειδικότερα, «περιορίζεται από την ανάγκη να διεξάγεται η εξέταση των υποψηφιοτήτων με επιμέλεια και αμεροληψία, προς το συμφέρον της υπηρεσίας και σύμφωνα με την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως. Η εξέταση αυτή πρέπει, στην πράξη, να διεξάγεται με τα ίδια κριτήρια και βάσει συγκρισίμων πηγών στοιχείων και πληροφοριών [...]. Επιπλέον, η ΑΔΑ μπορεί να λαμβάνει υπόψη συμπληρωματικώς μόνον την ηλικία των υποψηφίων και την αρχαιότητά τους στον βαθμό ή στην υπηρεσία» [22].

46. Το Πρωτοδικείο έκρινε περαιτέρω ότι μια προηγούμενη εξέταση των υποψηφιοτήτων των προαγωγίμων υπαλλήλων στο πλαίσιο κάθε διευθύνσεως δεν μπορεί να εμποδίσει μια καλώς εννοούμενη συγκριτική εξέταση των προσόντων τους, αλλ' εμπίπτει στην αρχή της χρηστής διοικήσεως [23]. Εν πάση περιπτώσει, «έκαστος υπάλληλος δυνάμενος να προαχθεί [...] έχει την αξίωση να συγκριθούν τα προσόντα του με εκείνα των λοιπών προαγωγίμων στον σχετικό βαθμό υπαλλήλων στα πλαίσια της επιτροπής προαγωγών» [24]. «Προκειμένου να μην καταστεί άνευ αντικειμένου η εκ μέρους της επιτροπής προαγωγών συγκριτική εξέταση των προσόντων του συνόλου των υπαλλήλων που είναι προαγώγιμοι στον σχετικό βαθμό, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι η ΑΔΑ περιορίζεται στην εξέταση των προσόντων των υπαλλήλων που έχουν την καλύτερη κατάταξη στους πίνακας που καταρτίζουν οι διάφορες γενικές διευθύνσεις» [25].

47. Το Πρωτοδικείο εφάρμοσε στο οικείο τμήμα της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως την ως άνω νομολογία την οποία διαμόρφωσε το Δικαστήριο και ανέπτυξε το Πρωτοδικείο.

19 — Απόφαση του Πρωτοδικείου της 8ης Μαΐου 2001 στην υπόθεση T-182/99, Caravelis κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (Συλλογή 2001, σ. I-1313, σκέψη 30), με παραπομπή στην απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Απριλίου 1999 στην υπόθεση T-283/97, Thinus κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 1999, σ. I-A-69 και II-353, σκέψη 42).

20 — Αποφάσεις της 21ης Απριλίου 1983 στην υπόθεση 282/81, Ragusa κατά Επιτροπής (Συλλογή 1983, σ. 1245, σκέψεις 9 και 13), και της 4ης Φεβρουαρίου 1987 στην υπόθεση 324/85, Bouteiller κατά Επιτροπής (Συλλογή 1987, σ. 529).

21 — Αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 8ης Μαΐου 2001 (προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 19, σκέψη 31)· της 22ας Φεβρουαρίου 2000 στην υπόθεση T-22/99, Rose κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 2000, σ. I-A-27 και II-115, σκέψη 55). Βλ., την απόφαση του Δικαστηρίου της 1ης Ιουλίου 1976 στην υπόθεση 62/75, De Wind κατά Επιτροπής (Συλλογή τόμος 1976, σ. 423, σκέψη 17).

22 — Προπαρατεθείσα απόφαση στην υποσημείωση 19, σκέψη 32, και η εκεί παρατιθέμενη νομολογία.

23 — Αποφάσεις της 12ης Δεκεμβρίου 1996, T-130/95, X κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 1996, σ. I-A-603 και II-1609, σκέψη 67), και της 13ης Ιουλίου 1995, T-557/93, Rasmussen κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 1995, σ. I-A-195 και II-603, σκέψη 21). Βλέπε προσφάτως τις αποφάσεις της 22ας Φεβρουαρίου 2000 (προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 21, σκέψη 56), και της 8ης Μαΐου 2001 (προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 19, σκέψη 32).

24 — Απόφαση της 22ας Φεβρουαρίου 2000 (προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 21, σκέψη 57).

25 — Απόφαση της 22ας Φεβρουαρίου 2000 (προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 21, σκέψη 59).

48. Στο πλαίσιο αυτό, το Πρωτοδικείο έπρεπε να ελέγξει αν η επιβαλλόμενη από τη νομολογία, βάσει του άρθρου 45 του ΚΥΚ, συγκριτική εξέταση των προσόντων όλων των προαγωγίμων υπαλλήλων ήταν δυνατόν να πραγματοποιηθεί ενόψει των αυστηρών κανόνων σχετικά με τη χορήγηση βαθμών προτεραιότητας του οδηγού για τις προαγωγές.

49. Το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, καταρχάς, ότι υπήρχε αμφισβήτηση όσον αφορά την ορθότητα της συγκριτικής εξετάσεως των προσόντων του αναιρεσείοντος έναντι των προσόντων άλλων υπαλλήλων από άλλες γενικές διευθύνσεις — και όχι έναντι των προσόντων υπαλλήλων από την ίδια γενική διεύθυνση [26]. Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο εξέτασε στη συνέχεια «αν η Επιτροπή προέβη σε συγκριτική εξέταση των προσόντων του προσφεύγοντος σε σχέση με τα προσόντα του συνόλου των προαγωγίμων υπαλλήλων» [27] και αν, κατά την εξέταση αυτή, δεν υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως.

50. Στο πλαίσιο αυτό, το Πρωτοδικείο εξέτασε διεξοδικά τον ισχυρισμό του αναιρεσείοντος ότι η παράλειψή του από τις προαγωγές ανάγεται στο γεγονός ότι, λόγω της κινητικότητας και της αυστηρής εφαρμογής των σχετικών με την κινητικότητα κανόνων του οδηγού για τις προαγωγές, δεν έλαβε βαθμούς προτεραιότητας [28].

51. Το Πρωτοδικείο έκρινε συναφώς ότι η αυστηρή εφαρμογή των κανόνων αυτών μπορεί να έχει αρνητικές συνέπειες, στο μέτρο που το σύνολο των βαθμών προτεραιότητας εξαρτάται από τον αριθμό των προαγωγίμων υπαλλήλων σε κάθε γενική διεύθυνση, οπότε η τοποθέτηση του οικείου υπαλλήλου σε διεύθυνση με διαφορετικό αριθμό προαγωγίμων υπαλλήλων μπορεί να αποκλείσει τη δυνατότητα χορηγήσεως βαθμών προτεραιότητας [29]. Σύμφωνα με τους κανόνες του οδηγού για τις προαγωγές, ο υπάλληλος δεν έχει κανένα κεκτημένο δικαίωμα στην περίπτωση κατά τη οποία είχε προταθεί για προαγωγή πριν από την κινητικότητα χωρίς να λάβει βαθμούς προτεραιότητας [30].

52. Κατά συνέπεια, εκτός από την αυστηρή εφαρμογή των κανόνων του οδηγού για τις προαγωγές επί της κινητικότητας, το Πρωτοδικείο απαιτεί να λαμβάνεται υπόψη η εν λόγω ενδεχόμενη αρνητική συνέπεια [31]. Η στάση αυτή είναι αντικειμενική, δεδομένου ότι ο αναιρεσείων πιθανολόγησε ότι η αυστηρή εφαρμογή μπορεί να καταλήξει σε ανεπιεική αποτελέσματα. Περαιτέρω, η διάκριση μεταξύ υπαλλήλων με «κεκτημένα δικαιώματα» [32] για βαθμούς προτεραιότητας και των λοιπών υπαλλήλων υπό το πρίσμα του άρθρου 45, παράγραφος 1, του ΚΥΚ είναι μάλλον ατυχής.

53. Επομένως, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι τόσο η ομάδα εργασίας ίσης εκπροσω-

26 — Σκέψη 62 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

27 — Σκέψη 63 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

28 — Σκέψη 67 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

29 — Σκέψη 68 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

30 — Σκέψη 67 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Βλ., ιδίως το στοιχείο Α του παρατεθέντος κανόνος.

31 — Σκέψη 69 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

32 — Στο γαλλικό πρωτότυπο: «droits acquis».

πήσεως όσο και η επιτροπή προαγωγών έλαβαν υπόψη την ιδιάζουσα κατάσταση του αναιρεσείοντος [33].

54. Οι προβαλλόμενες από τον αναιρεσείοντα αντιφάσεις εμφανίζονται προφανώς στο πλαίσιο αυτό. Ο αναιρεσείων θεωρεί, σε τελική ανάλυση, ότι είναι αδύνατο να έχει ληφθεί υπόψη η ιδιάζουσα κατάστασή του, επειδή η εκτίμηση των προσόντων του εμπεριείχε αντιφάσεις και ήταν προδήλως εσφαλμένη.

55. Στον ανωτέρω ισχυρισμό πρέπει να αντιταχθεί ότι δεν υφίστανται οι υποτιθέμενες αντιφάσεις. Στο πλαίσιο αυτό είναι δυνατή η σχετική μόνον αξιολόγηση των προσόντων. Κατά συνέπεια, ενδέχεται τα ατομικά προσόντα να είναι «προφανή», πλην όμως ολιγότερα των προσόντων άλλων υπαλλήλων και, επομένως, όχι επαρκή για την εγγραφή στον πίνακα των υπαλλήλων που διαθέτουν τα περισσότερα προσόντα. Από την Επιτροπή μπορούσε απλώς να απαιτηθεί να λάβει υπόψη, εκτός των προσόντων του αναιρεσείοντος, την ιδιάζουσα κατάστασή του σε σχέση με τη χορήγηση βαθμών προτεραιότητας, αφού είχε προταθεί για προαγωγή στη μέχρι τούδε γενική διεύθυνσή του χωρίς βαθμούς προτεραιότητας και τοποθετήθηκε σε άλλη γενική διεύθυνση με διαφορετικό σύνολο βαθμών προτεραιότητας. Ο αναιρεσείων δεν είχε αξίωση να του χορηγηθούν βαθμοί προτεραιότητας όπως δεν είχε αξίωση για προαγωγή. Ορθώς το Πρωτοδικείο απέφυγε να υποκαταστήσει την Επιτροπή στην εκτίμησή του όσον αφορά τη χορήγηση βαθμών προτεραιότητας.

33 — Βλ. το αποτέλεσμα στη σκέψη 77 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

56. Κατά συνέπεια, η προσβαλλομένη απόφαση δεν έπασχε συναφώς πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως. Τούτο δεν σημαίνει όμως ότι η απόφαση δεν δημιουργεί, υπό το πρίσμα αυτό, κανένα απολύτως πρόβλημα. Πράγματι, ως αιτιολογία για τη μη χορήγηση από την επιτροπή προαγωγών βαθμών προτεραιότητας προβλήθηκε προφανώς ότι η κινητικότητα του αναιρεσείοντος δεν προκαλεί βλάβη. Είναι λυπηρό ότι η συνέπεια της απόψεως αυτής, στο μέτρο που αυτή επηρέασε την έκδοση αποφάσεως εκ μέρους της ΑΔΑ, δεν συζητήθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου.

57. Κατόπιν των προηγουμένων σκέψεων, το πρώτο σημείο του δευτέρου σκέλους του λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

58. Ως προς το δεύτερο σημείο των αιτιάσεων σχετικά με τη σκέψη 77 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι ο συνυπολογισμός της ιδιάζουσας καταστάσεως του αναιρεσείοντος συνδέεται με τα προσόντα του αναιρεσείοντος μόνο στο μέτρο που η χορήγηση βαθμών προτεραιότητας εξαρτάται από τα εκάστοτε προσόντα των οικείων υπαλλήλων. Επειδή όμως η συγκριτική εξέταση των προσόντων δεν πάσχει πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, ορθώς το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι η ιδιάζουσα κατάσταση του αναιρεσείοντος ελήφθη δεόντως υπόψη. Κατά συνέπεια, και το δεύτερο αυτό σημείο πρέπει να απορριφθεί.

59. Προς συμπλήρωση των ανωτέρω επιβάλλεται η παρατήρηση ότι η έκδοση αποφάσεως με το περιεχόμενο που υποστηρίζει ο

αναιρεσείων θα είχε, σε τελική ανάλυση, ως αποτέλεσμα ότι το Δικαστήριο θα έπρεπε να ελέγξει επί της ουσίας τη συγκριτική εξέταση των προσόντων των προαγωγίμων υπαλλήλων που έφθασαν στο τελικό στάδιο της επιλογής.

60. Κατόπιν του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, είναι προφανές ότι και το δεύτερο σκέλος του λόγου αναιρέσεως είναι αβάσιμο.

Επί του τρίτου σκέλους του λόγου αναιρέσεως σχετικά με τη συγκριτική εξέταση των προσόντων του αναιρεσείοντος με τα προσόντα άλλων υπαλλήλων

Επιχειρήματα των διαδίκων

61. Ο αναιρεσείων θεωρεί ότι η αιτιολογία της αποφάσεως ενέχει αντιφάσεις και νομικά σφάλματα, στο μέτρο που το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι ο αναιρεσείων δεν απέδειξε την ύπαρξη πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως κατά τη συγκριτική εξέταση των προσόντων του με τα προσόντα άλλων υπαλλήλων, εν προκειμένω του κ. G.

62. Ο αναιρεσείων προβάλλει ως πρώτο επιχείρημα ότι η διαπίστωση στη σκέψη 85 της αποφάσεως ότι ο αναιρεσείων δεν μπόρεσε να εντοπίσει καμία πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, κατά τη συγκριτική εξέταση των προσόντων του ιδίου και του κ. G., είναι εσφαλμένη. Ως δεύτερο επιχείρημα προβάλλεται ότι η σκέψη 84 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως περιέχει αντιφάσεις και, κατά συνέπεια, νομικά σφάλματα, εφόσον, διαπιστώνεται, αφενός, ότι ο αναιρεσείων δεν προέβαλε ότι διαθέτει περισσότερα προσόντα από τα προσόντα του κ. G., ταυτοχρόνως όμως τονίζεται, αφετέρου, ότι επισήμανε ότι κατά την προηγούμενη περίοδο προαγωγών είχε καταταγεί σε θέση πριν από τον κ. G. και ότι τα προσόντα του είχαν αυξηθεί από της τοποθετήσεώς του στη γενική διεύθυνση XXIV.

63. Η Επιτροπή αντιτείνει στο πρώτο επιχείρημα ότι η σκέψη 85 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατά την οποία ο αναιρεσείων δεν εντόπισε καμία πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως στο υπόμνημα ανταπαντήσεως της Επιτροπής, περιέχει διαπίστωση πραγματικού περιστατικού, εν πάση περιπτώσει, εκτίμηση πραγματικών περιστατικών, η οποία δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο αναιρέσεως. Κατά την Επιτροπή, και το δεύτερο επιχείρημα είναι απαράδεκτο, εφόσον η πρώτη πρόταση της σκέψεως 84, με την οποία διαπιστώνεται ότι ο αναιρεσείων δεν προέβαλε ότι διαθέτει περισσότερα προσόντα από τα προσόντα του κ. G., συνιστά διαπίστωση πραγματικού περιστατικού. Η δεύτερη πρόταση της σκέψεως αυτής, κατά την οποία ο αναιρεσείων περιορίστηκε να επισημάνει ότι κατά την προηγούμενη περίοδο προαγωγών είχε καταταγεί σε θέση πριν από τον κ. G. και ότι από της τοποθετήσεώς του στη νέα γενική διεύθυνση είχε αποκτήσει πρόσθετα προσόντα, περιέχει ομοίως διαπίστωση πραγματικού περιστατικού ή εκτίμηση πραγματικών περιστατικών. Επικουρικώς, η Επιτροπή θεωρεί ότι το τρίτο σκέλος του λόγου αναιρέσεως είναι αβάσιμο.

Εκτίμηση

64. Όσον αφορά το παραδεκτό του πρώτου επιχειρήματος, παραπέμπω στις προηγούμενες σκέψεις [34]. Ως προς το δεύτερο επιχείρημα, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι και εν προκειμένω ο αναιρεσείων επιχειρεί να συναγάγει τη νομική πλάνη από υποτιθέμενη αντίφαση. Πρέπει να γίνει δεκτή η άποψη της Επιτροπής, η οποία τονίζει ότι αμφότερα τα στοιχεία, τα οποία συγκρίνονται προκειμένου να διαπιστωθεί η υποτιθέμενη αντίθεση, συνιστούν διαπιστώσεις πραγματικών περιστατικών. Ορθώς επίσης τονίζει η Επιτροπή ότι το ζήτημα αν ο αναιρεσείων προέβαλε ή δεν προέβαλε κάποιο επιχείρημα αποτελεί ομοίως διαπίστωση πραγματικού περιστατικού.

65. Από τα ανωτέρω δεν προκύπτει ότι το σκέλος αυτό του λόγου αναιρέσεως είναι απαράδεκτο. Το απαράδεκτο του σκέλους αυτού θα μπορούσε να προκύψει μόνον από απαράδεκτη αναπαραγωγή των προβληθέντων ενώπιον του Πρωτοδικείου ισχυρισμών [35].

66. Το ενδεχόμενο όμως αυτό πρέπει να αποκλεισθεί για τους εξής λόγους: στην παρούσα υπόθεση το Πρωτοδικείο άντλησε μια έννομη συνέπεια από δύο σκέλη του ισχυρισμού του αναιρεσείοντος. Κατά τις ίδιές του τις διαπιστώσεις, ο αναιρεσείων προέβαλε ότι κατά την προηγούμενη περίοδο προαγωγών είχε καταταγεί σε θέση πριν από άλλον υπάλληλο και ότι τα προσόντα του αυξήθηκαν από της τοποθετήσεώς του στη γενική διεύθυνση XXIV. Από τα ανωτέρω το Πρωτοδικείο συνάγει ότι ο αναιρεσείων δεν προέβαλε ότι τα προσόντα του, στο πλαίσιο της δραστηριότητας στη γενική διεύθυνση XXIV, είναι περισσότερα από τα προσόντα του άλλου υπαλλήλου στην προηγούμενη γενική διεύθυνσή του.

67. Το συμπέρασμα ότι ο αναιρεσείων δεν μπόρεσε να εντοπίσει καμία πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως [36] συνάγεται κυρίως από την εν λόγω συλλογιστική του Πρωτοδικείου. Επειδή η ύπαρξη πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως υπόκειται στον έλεγχο του Δικαστηρίου, προτείνεται να κριθεί παραδεκτό ολόκληρο το τρίτο σκέλος του λόγου αναιρέσεως.

68. Εν πάση περιπτώσει, το τρίτο σκέλος του λόγου αναιρέσεως θα πρέπει να κριθεί αβάσιμο. Καταρχάς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η σειρά κατατάξεως ενός υπαλλήλου σε συγκεκριμένη περίοδο προαγωγών δεν συνιστά προστατευόμενη νομική θέση, στο μέτρο που δεν καθιστά περιττή τη συγκριτική εξέταση των προσόντων των προαγωγίμων υπαλλήλων για την επόμενη περίοδο προαγωγών [37]. Επομένως, η εκάστοτε σειρά κατατάξεως του αναιρεσείοντος και του κ. G. σε προηγούμενη περίοδο προαγωγών δεν έχει αποφασιστική σημασία. Το γεγονός που αναφέρει ο αναιρεσείων, ότι δηλαδή τα προσόντα του αυξήθηκαν από της τοποθετήσεώς του στη XXIV, επίσης δεν ασκεί, αφ'

34 — Σημείο 41.

35 — Βλ. τη διάταξη της 26ης Σεπτεμβρίου 1994 στην υπόθεση C-26/94, Χ κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. I-4379, σκέψη 13).

36 — Σκέψη 85 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

37 — Παραπέμπεται συναφώς στην άκρως σαφή διαπίστωση στην απόφαση της 22ας Φεβρουαρίου 2000 (προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 21), σκέψη 36, κατά την οποία μια πρακτική που συνίσταται στην αυτόματη προαγωγή, εκτός αν έπαυσαν να διαθέτουν τα απαιτούμενα προσόντα, των υπαλλήλων οι οποίοι, στο πλαίσιο της προηγουμένης περιόδου προαγωγών, περιλαμβάνονταν στον πίνακα των υπαλλήλων που κρίθηκαν ως διαθέτοντες τα περισσότερα προσόντα, αλλ' οι οποίοι δεν είχαν προαχθεί, συνιστά προδήλως παράβαση του άρθρου 45, παράγραφος 1, του ΚΥΚ.

εαυτού, επιρροή, δεδομένου ότι σημασία μπορεί να έχει μόνον η συγκριτική εξέταση μεταξύ των προσόντων τα οποία διαθέτει — κατά τον χρόνο της κρίσεως — και των προσόντων των λοιπών προαγωγίμων υπαλλήλων στην εκάστοτε περίοδο προαγωγών. Άλλωστε, δεν μπορεί να γίνει δεκτή η άποψη ότι μόνη η εφαρμογή κινητικότητας συνιστά, αφ' εαυτής, προσόν, δεδομένου ότι η άποψη αυτή στερείται παντελώς νομικού ερείσματος.

69. Κατά συνέπεια, ορθώς το Πρωτοδικείο δέχθηκε ότι ο αναιρεσείων, και σε σχέση με τα επιχειρήματα που αφορούν τον κ. G., δεν απέδειξε την ύπαρξη πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως.

70. Από το σύνολο των προηγουμένων σκέψεων προκύπτει ότι το τρίτο σκέλος του λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

Επί του τετάρτου σκέλους του λόγου αναιρέσεως σχετικά με τις αρχές της ίσης μεταχειρίσεως και της επιεικείας

Επιχειρήματα των διαδίκων

71. Με το τέταρτο σκέλος του λόγου αναιρέσεως ο αναιρεσείων ισχυρίζεται ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση εμπεριέχει νομικά σφάλματα και αντιφάσεις, στο μέτρο που το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι δεν συντρέχει, στην υπό κρίση υπόθεση, παραβίαση των αρχών της ίσης μεταχειρίσεως και της επιεικείας. Διατείνεται, ιδίως, ότι, αντίθετα προς τις διαπιστώσεις στη σκέψη 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η ομάδα εργασίας ίσης εκπροσωπήσεως και η επιτροπή προαγωγών δεν έλαβαν υπόψη τα προσόντα του. Πράγματι, αν αυτό είχε συμβεί, θα είχε προαχθεί, ενόψει των προσόντων του, τα οποία είχε «αναγνωρίσει» η Επιτροπή. Στη σκέψη 79 το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι δεν συντρέχει παραβίαση των αρχών της ίσης μεταχειρίσεως και της επιεικείας με το αιτιολογικό και μόνον ότι τα όργανα αυτά εξέτασαν το ενδεχόμενο να του χορηγήσουν βαθμούς προτεραιότητας. Εντούτοις, το Πρωτοδικείο αναγνώρισε προηγουμένως, στη σκέψη 67, ότι ένας στόχος που συνάγεται από τον ΚΥΚ είναι να μην έχει η κινητικότητα αρνητικές συνέπειες. Στην προκειμένη περίπτωση όμως ο στόχος αυτός δεν επετεύχθη, καθόσον δεν χορηγήθηκε στον αναιρεσείοντα η προαγωγή την οποία θα είχε λάβει χωρίς την κινητικότητα. Η άνιση μεταχείριση έγκειται στο γεγονός ότι, μετά την κινητικότητα, ένας υπάλληλος περιέρχεται, χωρίς δικαιολογητικό λόγο, βάσει του ισχύοντος συστήματος, σε δυσμενέστερη θέση απ' ό,τι ένας υπάλληλος — έστω με λιγότερα προσόντα — ως προς τον οποίο δεν εφαρμόστηκε η κινητικότητα.

72. Η Επιτροπή θεωρεί ότι και αυτό το σκέλος του λόγου αναιρέσεως είναι απαράδεκτο. Ο συνυπολογισμός των προσόντων του αναιρεσείοντος από τα αρμόδια όργανα αποτελεί διαπίστωση πραγματικού περιστατικού. Εξάλλου, ο αναιρεσείων βάλλει κατά της έμμεσης διαπιστώσεως, στη σκέψη 82 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατά την οποία ο αναιρεσείων δεν θα είχε προαχθεί αυτομάτως, ακόμη και αν δεν είχε εφαρμοστεί στην περίπτωσή του η κινητικότητα.

Εκτίμηση

73. Το τελευταίο αυτό σκέλος του λόγου αναιρέσεως είναι εν μέρει απαράδεκτο και εν μέρει προδήλως αβάσιμο.

74. Το κατά πόσο τα αρμόδια όργανα έλαβαν δεόντως υπόψη τα προσόντα του αναιρεσείοντος αποτελεί πραγματικό ζήτημα, το οποίο δεν υπόκειται στον έλεγχο του Δικαστηρίου. Κατά συνέπεια, ο ισχυρισμός του αναιρεσείοντος είναι, ως προς το σημείο αυτό, απαράδεκτος.

75. Όσον αφορά την προβαλλόμενη άνιση μεταχείριση, ο ισχυρισμός του αναιρεσείοντος είναι προδήλως αβάσιμος. Σε αντίθεση προς τον ισχυρισμό του αναιρεσείοντος, ο — αναγόμενος στην πολιτική προσωπικού — στόχος που συνίσταται στο να μην προκαλεί η κινητικότητα αρνητικές συνέπειες δεν θίγεται από το γεγονός και μόνον ότι ο αναιρεσείων δεν προήχθη στη συγκεκριμένη περίπτωση παρά την εφαρμογή της κινητικότητας.

76. Πράγματι, κακώς ο αναιρεσείων δέχεται ότι θα είχε οπωσδήποτε προαχθεί σε περίπτωση λήψεως υπόψη της κινητικότητας. Αντιθέτως, θα ήταν επιβεβλημένη η συγκριτική εξέταση των προσόντων του κατά την οικεία περίοδο προαγωγών έναντι των προσόντων των λοιπών προαγωγίμων υπαλλήλων. Δεν θα ήταν δυνατό να αποκλεισθεί συναφώς το ενδεχόμενο να υπερέχουν τα προσόντα ορισμένων υπαλλήλων, ως προς τους οποίους είχε επίσης εφαρμοσθεί ενδεχομένως η κινητικότητα, σε σχέση με τα προσόντα του αναιρεσείοντος. Ουδέποτε ο αναιρεσείων είχε αξίωση προαγωγής, έστω και αν λαμβανόταν υπόψη η προηγούμενη κατάταξή του μεταξύ των προαγωγίμων υπαλλήλων.

77. Το έγγραφο του γενικού διευθυντή της γενικής διευθύνσεως XX, του οποίου γίνεται μνεία στη σκέψη 16 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, θα πρέπει να δημιούργησε συναφώς φρούδες ελπίδες στον αναιρεσείοντα. Αν ο υπάλληλος της πρώην γενικής διευθύνσεως του αναιρεσείοντος ο οποίος, στο πλαίσιο της προηγουμένης περιόδου προαγωγών, είχε καταταγεί στην αμέσως επόμενη από τον αναιρεσείοντα θέση προήχθη «αυτόματα» κατά την οικεία περίοδο προαγωγών για τον λόγο και μόνον ότι ο αναιρεσείων τοποθετήθηκε σε άλλη γενική διεύθυνση, όπως ισχυρίζεται ο αναιρεσείων στο σημείο 8.4 του δικογράφου της αιτήσεως αναιρέσεως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τούτο αποτελεί τη συνέπεια αντίθετης προς τον ΚΥΚ πρακτικής [38], από την οποία όμως ο αναιρεσείων δεν μπορεί, κατά πάγια νομολογία, να αντλήσει κανένα δικαίωμα [39].

78. Επιπλέον, ο αναιρεσείων εσφαλμένως φρονεί ότι, βάσει του ισχύοντος συστήματος, ο υπάλληλος, μετά την κινητικότητα, περιέρχεται, χωρίς δικαιολογητικό λόγο, σε δυσμενέστερη θέση απ' ό,τι ένας υπάλληλος — έστω με ολιγότερα προσόντα — ως προς τον οποίο δεν εφαρμόστηκε η κινητικότητα. Πράγματι, το αν ο άλλος

38 — Όπ.π., υποσημείωση 35.

39 — Αποφάσεις του Δικαστηρίου της 9ης Οκτωβρίου 1984 στην υπόθεση 188/83, Witte κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1984, σ. 3465, σκέψη 15), και της 4ης Ιουλίου 1985 στην υπόθεση 134/84, Williams κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου (Συλλογή 1985, σ. 2225, σκέψη 14)· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 14ης Μαΐου 1991 στην υπόθεση T-30/90, Zoder κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1991, σ. II-207, σκέψη 26), και της 22ας Φεβρουαρίου 2000, T-22/99, Rose κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 2000, σ. I-A-27 και II-115, σκέψη 39).

υπάλληλος διαθέτει κατά την κρίσιμη περίοδο προαγωγών ολιγότερα προσόντα δεν μπορεί να συναχθεί ήδη από το γεγονός ότι κατά την προηγούμενη περίοδο προαγωγών η κατάταξή του μεταξύ των προαγωγίμων ήταν χειρότερη απ' αυτήν του αναιρεσείοντος. Αντιθέτως, η εξέταση των εκάστοτε προσόντων αμφοτέρων των υποψηφίων πρέπει να πραγματοποιείται κατά την οικεία περίοδο προαγωγών.

79. Κατά συνέπεια, το τέταρτο σκέλος του λόγου αναιρέσεως, καθ' ο μέρος δεν είναι απαράδεκτο, είναι προδήλως αβάσιμο.

IV — Δικαστικά έξοδα

80. Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο, σύμφωνα με το άρθρο 118 του ιδίου κανονισμού, εφαρμόζεται στη διαδικασία που έχει ως αντικείμενο αναίρεση, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα. Αν όλα τα σκέλη του λόγου αναιρέσεως του αναιρεσείοντος απορριφθούν, σύμφωνα με τις προτάσεις μου, ως αβάσιμα ή απαράδεκτα, ο αναιρεσείων θα πρέπει να φέρει τα δικαστικά έξοδα.

V — Πρόταση

81. Κατόπιν του συνόλου των προηγουμένων σκέψεων προτείνω στο Δικαστήριο:

1) να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως·

2) να καταδικάσει τον αναιρεσείοντα στα δικαστικά έξοδα.